

parcel, potem popis teh prememb (§. 12), ki zadostuje za popraviljanje naznanilnih načrtov, dalje vse z ozirom na zaznamovanje parcel narejene preuredbe (§§. 13, 14) se imajo v razvid postaviti tako, da je vse to pripravno za poročilo oblastnji, kateri se je naročilo, kataster popraviti.

§. 17. Potem, ko se je ustanovilo število, lega in zaznamba parcel, katere so v posesti kake stranke, so pozvedbe raztegniti na druge, za naredbo zemljiške knjige potrebne reči (§§. 19, 20 dež. zakonika od 25. marca 1874 dež. zak. št. 12.)

Kar se tiče predmetov teh pozvedeb, se je pri vseh obravnavah držati tistega povrstnega reda, ako ne priporočajo oziri na koristnost drugačnega ravnanja.

§. 18. Pozvedbe naj se vodijo na svojemu namenu primeren način, ter se morajo pri tem pred očmi imeti določbe postave o napravi zemljiških knjig od 25. marca 1874 dež. zak. št. 12, držeč se splošnje zemljejknjižne postave od 25. julija 1871, drž. zak. št. 95.

§. 19. Po vsaki obravnavi naj se vsi postavki, kateri se po tej obravnavi za rešene spoznajo, vpišejo v kazalo nepremičnin in posestnikov, ob enem naj se pa, če bi treba bilo, kazalo dopolni in popravi.

Po dokončani obravnavi z osebami vpisanimi v kazalu posestnikov je dognati obravnava z ozirom na tiste nepremičnine, katere, kakor se iz njih kazala vidi, še niso rešene.

Protokoliranje (zapisovanje v protokol).

§. 20. Kedar se protokolirajo posledki pozvedeb, se utegne nakazovati na gradivo, katero se je nabralo pri pripravnem delovanju, na pr. sklicevaje se na §. 4 od št. 2 tega ukaza navedeni vpis ali na posestno pôlo, ki se je pripravila pred začetkom naredbe (§. 22), ter ni treba ponavljati v njih zapopadenih dat, ako se je pri pozvedbah dokazalo, da so te date popolnoma v redu. Če se tako nakazovanje nanaša na druga pisma, je to storiti na tak način, da je istost postavka, na katero se je nanašalo, zanesljiva in se postavek lahko najde.

Vsakakor se pa morajo v protokolu prav v kratkem zaznamovati podlage, na katere se opirajo pri pozvedbah iznajdene lastninske pravice, utesnitve v razpolaganju, potem s kako nepremičnino zvezane pravice in zemljiške služnosti, kar se mora vse vpisati v zemljiško knjigo, in na katere se opira naprava zemljejknjižnega tela.

Na enak način se imajo navajati vse bistvene privolilne izjave strank.

Če so se bile vpeljale natančne dejanske pozvedbe, naj se pri protokoliranju posledkov tudi navajajo podlage, na katere se oni opirajo.

Ako stranke razločno zahtevajo, da se posamni izreki, ki pravno pomembo imajo, zapišejo v protokol, se jim ne more to zabraniti.

§. 21. Protokoliranje se more vršiti ali na posamnih pôlah, katere se za vsako obravnavo posebej odločijo in sešijejo po končani obravnavi, ali v zaporednem obravnavnem protokolu. Tudi v poslednjem primerljejji je, kar je mogoče, za to skrbeti, da se obravnave, katere so med seboj v zvezi, ne ločijo v protokolu, tudi ne, ko bi se njih vpisovanje pretrgati moralo.

Stranke morajo podpisati vsako obravnavo, katera se njih tiče.

Ako je protokol jako obširen, se morajo zaznamovati strani s številkami, ter se narediti imenik (register), da se lože najdejo posamne obravnave.

(Dalje prihodnjič.)

Zdravniška novica.

Zdravilo zoper steklino.

Ruski vladni časnik razglašja, da Petrogradski zdravnik dr. Bunson je že 80 ljudi, ki so bili od steklih psov popadeni, ozdravil s tem, da jih je 7 dni v navadne Ruske parnice (Dampfbäder) deval, ki so imele toploto od 45 do 50 stopinj. Če je pa popadeni človek že za steklino zbolel, pride le enkrat v take toplice.

Politične stvari.

Kako sodijo pametni politikarji najnovejše izjave mladoslovencev in mladočehov.

Pasje dneve, ko vročina na vse, kar živi, pritiska, postane tudi politično življenje bolj hladno, posebno, ker se ministri in druge osebe, katere politiko delajo ali krog katerih se politika suče, navadno pogubé po toplinah, kamor gredo vroča telesa hladit in krepčat. V takem času, katerega Francoz „saïson morte“ imenuje, so politični časniki v velikih zadregah, suhi kakor poper ali po solncu ogreta zemlja, toraj željno zgrabijo vsako kost, katerase jim tu pa tam vrže, ter jo do dobrega oglodajo ne preiskovaje, če je že niso prej kdaj glodali in kot popolnoma brezmeseno že proč vrgli.

Letos so dobili sicer mastno pleče, padel jim je namreč Bismarkov „napad“ prav iz meglá; pa ker so se s tako lakoto in tako silo spravili čez to pleče, je bilo kmalo oglodano in zdaj se, kakor bi nemec po svojem rekel, „ne zmeni noben pes več za ta napad.“

Ni čuda, da se ozirajo časniki zopet po kaki drugi, če še tako suhi kosti, in le zarad tega so pobrali mladoslovensko knjižuro „Slovenci in državni zbor“ in Gregrjev spis, v katerem je razvit mladočeski program: teh dveh suhih kosti bi se gotovo nemški listi ne bili lotili, ko bi imeli količkaj družega obirati.

Vošnjakova knjižura je „pogreta rihta“, kakor pravimo. To, kar imajo v nji razglašeni govori mladoslovenskih bogov: Vošnjaka, Razlaga, Pfeiferja in Nabergoja v sebi, so govorili — in sicer mnogo boljše — že drugi poslanci v državnem zboru, na pr. dr. Costa, Toman, celó Črne; če beremo to knjižuro, nas nehoté obhaja misel, da so ti štirje mladoslovenski matadorji govorili v državnem zboru le zato, da so mogli potem kaj tiskati in med kratkovidnim ljudstvom po tiskani besedi širiti svojo slavo, kar jim pa utegne spodleteti. Vošnjak ima pregovor: „scripta manent“, to je, kar sem pisal, to se bere; po tem pregovoru skuša, da čisto vse, kar on govori, svet izvé, da nič skritega ne ostane, kar on dela. Njega posnemajo vsi tovarši njegovi in tako delajo vsi skupno za lastno slavo brez ozira na to, je li njihovo delovanje domovini koristno ali ne. Ljudje take baže so že marsikatero kraljestvo razdrli, marsikak narod do pogube pritirali.

Pa da ne bo kdo mislil, da jih le mi tako sodimo, navedemo tù, kar gotovo nepristranski Dunajski politikar Schuselka v svoji povsod spoštovani, vsakemu narodu, vsaki pošteni stranki pravični „Reformi“ o najnovejši izjavi naših „mladih“ piše.

„Mladoslovinci in mladočehi — pravi „Reform“ — so napravili manifestacije, katere mora narodna in državopravna opozicija močno obžalovati. Mladoslovinci polagajo v spisu za razširjatev med ljudstvom namenjenem račun o svoji delavnosti v državnem zboru, in izrekajo, da so popolnoma ustavoverni. Postavijo se na tla ustave, na katerih edino se dá po njihovih mislih delati za blagor naroda slovenskega. Ti

mladoslovenci menda mislijo, da velja le dvoje: ali sedanja ustava, ali pa absolutizem. Al sedanja ustava je bila nalašč, po posebni politični aritmetiki tako narejena, da zagotavlja vladajoči centralistični in nemškutarski stranki večino. Če bodo Slovenci za mladimi voditelji šli na tla te ustave, je ponemčenje naroda slovenskega le še vprašanje časa.“

Tedaj daleč od nas živeči politikar, kateri se zamore vzdigniti visoko nad naše domače prepire in soditi naše razmere nepristransko, je prišel do prepričanja, da politika mladoslovencev tira narod slovenski pod tujčevo peto, da ga bo spravila ob narodnost! Čuj, narod slovenski, in odpri oči, da vidiš, kam boš prišel, če greš za voditelji mladih!

Tudi mladočehom, kateri so nekoliko poštenejši od naših mladičev, „Reform“ pové resnico v sledečih besedah:

„Mladočehi hočejo pripoznati ustavo le gledé deželnega zbora, v katerega hočejo vstopiti, da bi se tam pridružili liberalni stranki in priborili narodu Českemu dobrote modernega liberalizma. Kar se pa tiče državo-pravnega vprašanja, hočejo se s starimi vred zvesto držati deklaracije. To pa je drugo drugemu nasprotno, kajti po deklaraciji je tudi deželni zbor nepostaven; vendar se to lahko na strani pustí in tudi pripozná, da utegnejo mladočehi v deželnem zboru marsikaj koristnega doseči; toda bodo vendar le podpirali ono stranko, katera se zgodovinski samostalnosti kraljestva Českega le posmehuje. V Gregrjevem spisu se več ko stokrat nahaja izraz „svobodomiselna stranka.“ To ravno je glavna stvar: mladočehi hočejo namreč nemškim liberalcem pokazati, da so tudi oni svobodomiselni. Al tu gré najprvo za samostalnost kraljestva Českega, zato bi morala svobodomiselnost vsakega zvestega sina domovine Česke najprvo obstati v tem, da stoji za svobodo kraljestva Českega kot takega. V samostalnem kraljestvu Českem se bodo potem kakor v vsaki drugi deželi, to se razumi samo po sebi, oživile različne politične, cerkvene, socijalne stranke. Naj se mladočehi, če hočejo, imenujejo „par excellence“ svobodomiselna stranka; vendar spoznati bi morali, da svobodomiselnost sama na sebi ne more kraljestva Českega priboriti, ne ohraniti. Naj bi se učili od Ogrov. Dokler ni bilo Ogersko kraljestvo samostalno, bila je na Ogerskem le ena stranka, ki ni najprvo se potezala za nič drugega nego za to, da postane domovina zopet samostalna, kakor je že bila. Zdaj se razvijajo v samostalnem kraljestvu naravno narodne, politične, cerkvene, socijalne stranke.“

Svojo sodbo o teh mladih sklepa „Ref.“ z obema, mladočehom in mladoslovencem namenjenimi besedami, katero naj bi si oboji dobro zapomnili, namreč:

„Popolnoma edini so mladoslovenci in mladočehi v tem, da so se odpovedali „klerikalcem“ in pridružili boju zoper „ultramontanizem“. No, se vé da, to je zdaj taka navada; al slovenski in česki mladiči bi morali vendar le premisliti, da se z necerkveno politiko ločijo od večine naroda svojega.“

Slovansko slovstvo.

* „Narodnost“ se zove politični list, ki je pretekli mesec začel izhajati v Oseku vsako sredo in soboto, tiskan deloma s cirilico. Cena mu je po pošti za četr leta 2 gold. 40 kr., za pol leta 4 gold. 80 kr. Vreduje ga gosp. Vaso Gjurjjević.

* „Vertec“, časopis s podobami za slovensko mladost, v vsakem listu lepo spolnuje svojo nalogo: podučevati šolsko mladino, ob enem pa tudi kratkočasiti

jo; to tudi v zadnjem svojem listu za mesec avgust z mirno tvarino v prosti in vezani besedi. Radostni smo zapazili, da je gospá Lujiza Pesjakova še zmirom podpornica „Verteca“. Dve čedni podobi kinčate ta list, namreč podoba Blejskih toplic s kratkim popisom najlepšega kraja domovine naše — Blejskega jezera; druga slika pa mladini kaže podobo volka tudi s popisom te samogoltné zveri, katere se tudi po naši deželi še celó o poletinskem času več okoli klati.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

I.

Poštne nakaznice.

(Dalje.)

Na moje vprašanje mi Mlinar vse do pičice pové, popiše na tanko tujca in vse, kar je vedel o njem. Res, da ni bilo veliko za vspešno sodnijsko zasledovanje, in jaz tudi nisem preveč obetal Mlinarju; največ ležeče je bilo na naglosti, toraj sem najprvo dal telegrafovati po vseh železniških potezah, ob enem pa poslal dva svojih najboljših agentov za njim po železnici na obe strani. Mlinarju sem obljubil, da se ne bo nič zanemarilo, kar bi bilo v stanu nam hudodelnika dati v pest. Mož odide le malo potolažen.

Za njim se podam jaz naravnost na kolodvor. Pred hôtelom pa še prašam po fijakarju, kateri je peljal tujca, a ta mi ne vé drugega povedati, ko da ga je peljal do kolodvora, kjer je oni stopil pred kaso. Dalje ga ni videl.

Pri kasi na kolodvoru zvem, da je nekdo, kateri je bil podoben po meni popisanemu, po noči vzel karto do prve postaje, do Dunaja ni bila oddana nobena karta. Železnično osebje mi je povedalo, da je vstopil tak človek v voz I. reda. To je bilo vse, kar sem na kolodvoru zvedel, moja agenta sta se bila že odpeljala vsak na svojo stran.

Vračajoč se oglašim tudi pri telegrafični uradnji, da bi dobil, ako je mogoče, oni telegram, ki je došel tujcu. Uradnik, ki je imel prejšnji dan službo, pa mi naznani, da takega telegrama, o kakoršnem jaz govorim, ni bilo, da mora toraj izmišljen biti. Tudi preiskava tujčevega stanovanja je bila brez vsega vspeha; od hišnih ljudi sem le toliko izvedel, da je prebivalec onega stanovanja izročil ključe hišniku, rekoč, da gre za nekoliko časa na Dunaj; svojo malo tružico pa je seboj vzel in tako ni bilo v stanovanji najti nič, na kar bi se mogla preiskava naslanjati.

Iz vsega tega sem sklepal, da imam opraviti z izurjenim goljufom, toraj mi je bilo treba na pomoč klicati vse svoje sodnijske skušnje in juridične vednosti. Čakal sem prav težko svojih za hudodelnikom poslanih agentov. Čez dva dni se vrneti, a brez hudodelnika; prvi, ki je odpeljal se proti Dunaji in se vstavil na prvi postaji, je pač zvedel, da je popisanemu podoben človek stopil tam iz voza I. reda, a kam je šel, tega ni nihče vedel povedati. V celem kraju ni bilo sledu o njem, noben voznik ga ni peljal, v nobeni gostilnici se ni pokazal, sploh je bilo vse, kakor bi se bil zunaj kolodvora v zemljo vdrl.

To poročilo je bilo za-me malo tolažljivo. Tudi od drugih krajev je bilo vse tiho, le na Dunaji so bili prijeli nekoga, ki je pa naglo dokazal, da je bil tisti dan